

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.884 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 mei 2006 en het attest van afneming waarbij de identiteitskaart van X wordt afgenomen van 12 juni 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2005 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met D.R., van Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij dient op 7 maart 2006 een aanvraag in tot vestiging.

Op 29 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juni 2006. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 07/03/2006 door (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING

Motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 18/05/2006 van de politie van Schaarbeek blijkt dat het bestaan van een gezinscel niet is vastgesteld kunnen worden.

*Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998 (...)”*

Op 12 juni 2006 wordt aan de verzoekende partij een attest van afneming afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) Afgegeven in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De identiteitskaart voor vreemdelingen (...) wordt afgenomen.

REDEN VAN AFNEMING:

Negatief samenwoonstverslag (...)”

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar repliekmemoire vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste onderdeel van een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat de feitelijke motivering volkomen gebrekkig is, omdat de bestreden beslissing absoluut niet afdoende werd gemotiveerd, dat de verzoekende partij zich niet nuttig kan verweren tegen de motivering, dat de Dienst Vreemdelingenzaken nalaat de concrete feiten afdoende mee te delen waarop zij zich baseert, dat de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden, omdat er in de bestreden beslissing geen enkel feit vernoemd wordt waarom er van een relatie geen sprake zou zijn waartegen de verzoekende partij zich dan zou kunnen verweren, omdat zelfs bij afwezigheid van het koppel in de gezinswoning tijdens een woonstcontrole men had moeten nagaan of er werkelijk sprake was van een duurzame relatie tussen de echtgenoten, ook al zouden ze niet worden aangetroffen op het voormelde adres, dat de bestreden beslissing had moeten aangeven waarom van een levensgemeenschap geen sprake kon zijn, ongeacht of men het koppel al dan niet aantreft in de gezinswoning, dat het bijgevolg kennelijk onredelijk is om op basis van een afwezigheid van de verzoekende partij tijdens de

controle van de wijkagent af te leiden dat er geen relatie is, en dat er wel degelijk sprake is van een daadwerkelijke levensgemeenschap.

In haar repliekmemoirie verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting in haar inleidend verzoekschrift.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten of tot het afleveren van het attest van afnemning wordt besloten.

3.3. De verzoekende partij voert inzake de eerste bestreden beslissing de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot vestiging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat uit het relatieverlag d.d. 18/05/2006 van de politie van Schaarbeek blijkt dat het bestaan van een gezinscel niet is vastgesteld kunnen worden.

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn

die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

De eerste bestreden beslissing verwijst terecht naar een principearrest van de Raad van State van 24 april 1995 waarin het begrip “gezamenlijke vestiging” wordt toegelicht. De Raad van State oordeelde dat er minstens een ‘gezinscel’ moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

In het kader van de toepassing van artikel 40, §6 en artikel 61 van het Vreemdelingenbesluit volstaat de vaststelling dat er geen sprake is van een gezinscel van de echtgenoten.

Uit het relatieverlag van de politie van Schaarbeek van 18 mei 2006 waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt in essentie dat de bevoegde politiedienst zes controles heeft uitgevoerd tussen 28 april 2006 en 18 mei 2006 en dit steeds tussen 9u en 17u05 op het door de verzoekende partij opgegeven adres, met name op 28 april 2006 om 10u05, op 29 april 2006 om 13u13, op 4 mei 2006 om 16u45, op 12 mei 2006 om 9u00, op 13 mei 2006 om 12u06 en op 18 mei 2006 om 17u05, en telkens de afwezigheid van de verzoekende partij diende vast te stellen, dat de na(a)m(en) op de bel of brievenbus is/zijn aangeduid, en dat in de rubriek ‘eventuele opmerkingen – desgevallend ook andere lopende onderzoeken vermelden + proces-verbaalnummers (zwartwerk, schijnhuwelijk, seiningen,...)’ het volgende staat vermeld: *‘onbereikbaar op het adres – zelfs in het weekend’*.

Hierop neemt de gemachtigde van de minister op 29 mei 2006 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de gezinscel niet is vastgesteld kunnen worden.

De Raad stelt in de eerste bestreden beslissing vast dat wordt verwezen naar het relatieverlag van 18 mei 2006 van de politie van Schaarbeek en naar het principearrest van de Raad van State van 24 april 1995. Uit het relatieverlag, waaruit, zoals reeds werd gesteld, blijkt dat er zes woonstcontroles werden verricht tussen 28 april 2006 en 18 mei 2006, telkens tussen 9u en 17u05, en herhaaldelijk de afwezigheid van de verzoekende partij moest worden vastgesteld, en er direct de afwezigheid van een gezinscel aan gekoppeld wordt. Uit deze loutere ponering en rekening houdende met het principearrest van de Raad van State, waarnaar tevens verwezen in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.4. De verzoekende partij voert aangaande de tweede bestreden beslissing de schending van de formele motiveringsplicht aan. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de feitelijk grondslag, met name een *‘negatief samenwoonstverslag’*.

De Raad stelt vast dat uit de tweede bestreden beslissing niet afgeleid kan worden waarom het geponeerde, met name een *‘negatief samenwoonstverslag’*, tot een attest van afneming waarbij de identiteitskaart van de verzoekende partij wordt afgenomen, tot gevolg heeft. De motivering waarop de bestreden beslissing gesteund is, is bijgevolg kennelijk onredelijk aangezien er enkel melding wordt gemaakt van een *‘negatief samenwoonstverslag’*, zonder meer.

3.5. Het eerste onderdeel van het eerste middel is aldus gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het overig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd worden de beslissingen genomen ten aanzien van Nisrine TAHIRI door de gemachtigde van de minister houdende de weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 mei 2006 en houdende het attest van afnemings van 12 juni 2006.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,   kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.